

wimaks sai südda ka täis, pealegi kui ta
näggi, et naene ka Zummala wiija rohkes-
te wõttis. Nüüd jaggasid ühtepuhko san-
no teine teise kohta, ja ei olnud koggoni en-
nam üks meel. Mis üks tahtis, põlgas
teine, mis üks heaks litis, laitis teine! Pidi
di mees metsa minnema, puid raiuma, siis
naene tahtis heino koiu tua; ehk walmistas
mees ennast liina tele, siis naene sundis
weskele miina. Ühbel olli ikka se meel, teis-
fel teine, ja nenda maia läks hukka. Keik
tõ sai wiuhaga agga polelt tehtud, sest et
üksna riid ja taplus nende seas olli. Kõl sõi-
masid, kõi wandusid teine teist, ja kui Kir-
sti siis tullise wiuhaga mehhe karwo kargas,
kõi mees ka siis ommast kohast jälle panni
russilaga ja keppiga pihte, nenda et sedda
taplemist keik kõi rahwas immeks ja pah-
haks panna. Siiski nemmad sünnitasid
lapsi, agga ei neil olnud lastest rõmo, ja et
nemmad kõi keid tiggedaste sarmale pakku-
sid, siiski ei surm neid wõtnud. Need kas-
wid

wid kuriaste üles. Zsfa ei moistnud, ja
emma ei wiitsind neid õppetada; ja se läbbi,
et emma wiuhaga liga hirmo neile ilmaas-
jata andis, teggi temma nende süddant
kõrwaks ja tuima's. Nemmad näggid ja
kuulsid ühtepuhko wannemad wiuha pidda-
wad, teine teist sõimawad ja pekswad, eg-
ga olnud siis immeks panna, et nemmad
wannemattest pahjo et holiud. Kui nemmad
kangemaks said, kõi iggaüks omma teed,
ollid jo norelt wägga riakad ja teggid teiste-
le pahjo tülli ja waewa.

Nenda olli üks õnneto luggu Kotti Zürri
abbi elloga, ja et kõi õppetaja kulla loeta-
misse ja mu aial neid maenitfes ja kustus
leppitada; ja et kõi ka monned wannad au-
fad kulla perrewannemad neid nomisid, siis
ei ei se mõdtund suggu! Kirsti tiggid südda
ei õnnud paigastki järrel. Pahhanduseks
ollid se ello iggaühhel, ja neil ennastel kah-
juks, sest se läbbi saatsid nemmad jo siin ma
peal ennesele paljo õnnetus. Et kuulge, mis
risti